

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Péntek

50. szám.

Pest, május 12. 1848

Nem kell táblabíró politika.

Ápril 10. kezdve e lap hetenként hatszor egy közép nagyságu iven fog megjelenni, és posta útján is megrendelhető.

Előfizetési ár:

Ápril 10-kétől június végeig, Budapesten, házhoz hordással 2 ft. 30 kr., vidékre postán borítékban 3 ft. 30 kr.

Ápril 10. szeptember végeig félfévre: Budapesten 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Ápril 10-étől december végeig három évnegyedre:

Budapesten házhoz hordással 6 ft. 30 kr., vidékre postán borítékban 8 ft.

Budapesten egy pengő forintjával, egy hónapra szóló előfizetést is elfogadunk.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. pp. fizettetik.

Pest, május 12.

Nem tudjuk, hogy vagyunk kormányunkkal.

A ministerium vagy a szélsőségig táblabíró, vagy a szélsőségig revolutionalis.

A manó sem igazodhatik el velők. Annyira vagyunk, hogy azt kell gondolnunk, a ministerium nem érezvén maga alatt senmi basist, melylyen megerősödhetnék, titokban úgy működik, hogy Pesten revolutio legyen!

Hogy lehet illet mondani! Ez aztán a kifíczamadott logica, a ki így gondolkozik: mondja tán az olvasó.

És pedig úgy van. A jelen hónap alatt a ministerium a gyakorlati életben folyvást úgy működött, hogy politikánkban minden komolyabb lépések a törvényes formákon kívüli alakban vitettek keresztül.

Más szóval: a ministerium a fővárosi közönséget egy par excellence revolutionalis doctrinára tanította be.

Köszönjük, igen nagyon köszönjük.

Csak hogy egyszersmind azoknak is adatott ok és alkalom köszöntetni, kiknek működéseit, más részről mi nem köszönjük meg.

A ministerium olly szegény politikát követ, hogy magának jobbról balról enged imponáltatni. Alázatos szolgálja a reactionak, courmacherje az ifju a revolutionalis pártnak.

Nem régen ez előtt egy aljas töredék az utcákon a legszomorubb jellemű tényeket követte el. Értjük azon tudatlan lelküeket, kik a mult hónapban a zsidókat tetleges s rövid uton a városból kiakarták üzni.

Mit tett a ministerium? Kezében volt a törvény, kezében a józan és szabadelvű párt, és magát ezen utczai demonstratiokra félenken és igen gyáván megadta. A zsidókat nem csak a szolgálati tehertől felmentette, hanem törvényparancsolta köteleességüktől eltiltotta.

Ez így történt. A kérdés az, vajjon a ministerium a zsidó ügyben úgy gondolkozott, azon elvet tartja-e, a melyet követett vagy nem.

Ha úgy gondolkozik, akkor magát ítélte el. Ha nem, akkor többszörösen vétkes, törvényt sért, s olly nyomoru befolyásoknak engedí magát alájok vettetni, melyeknek ha erélyesen ellent nem állanak, magokat egyszersmind büntársakká alacsonyítják le, s a mi leggonoszabb mindenek felett, hogy szolgálatot válnak a reactió bélyegzett serégében.

És ez azon tette a ministeriumnak, mire né-melleyek köszönetet mondhatnak, de a mit magunk részéről mi nem köszönünk meg.

Menjünk tovább.

Ht van a másik ügy, melly hogy szinte elintézetlen, azt a tetleges utnak kell köszönetnünk.

Az ifju s radicalpárt nyíltan mondta — katonai tetleges hatalom s ministeri theoriai hatóság egymással meg nem férhető dolog.

Ezt mi evangeliumnak tartottuk. A ministerium ellenkezőleg van meggyőződve, különben mint annyira és ismét annyira független és felelős kormány csak régen eltette volna szemünk elől e botránykövet. —

Nem. Elhanyagolta.

Arra hogy egy tisztán alkotmányos biztosíték kivivassék, a ministerium megvárta, hogy vér folyjon.

Az ifjuság azt hitte hogy a mit tehet, azt maga részéről meg fogja tenni.

Egy kis mértékletes roszaló demonstratiót akart tenni: minőt szokott mások is midőn ellenkezőleg valakit meg akart tisztelni.

Monták ugyan, hogy miniatn a sajtó szabad az utczai demonstratiók megszűntek, de polgártársak res cum onere vadit, ha eltetszett, a tűzvészrel összekötött fákljazeneket, s pedig ugyan csak nagyban fogadni tőrjék el a sokkal kevesbet is a néhány perczig tartó fűtykőrézést.

Az ifjuság tehát, az alkotmány légsarkolatosb biztosítékát a tetleges fő hatalmat folyvást azon kezekbe látta letéve lenni melyhez bizodalma nem lehet, azt hitte, hogy mi egyes emberektől kitelik megpróbálja egy pár ártatlan fűtytel annyira a mennyire lehet a kormányra, befolyáni.

Különben is ezen doctrinára őt maga a ministerium katekizálta.

A ministerium midőn Lederert hivatalában meghagyta implicite azt mondogatta.

Nekünk azon férfuban van bizodaljunk. Mi őt megtartjuk a parancsnokságban. Mi felelősek vagyunk, tudjuk mit teszünk. —

Ugy van drága ministerium önök felelősek. És a nemzet önöktől számon is fogja kérni gyermekeinek vérét.

Önök midőn Lederer mellett a szavatosságot elfogadák, az országot ámitották.

A tegnapi budai történetek nem egyszerű katonai kihágás.

Ez valóságos hadviselés volt, egy legfeljebb pajkoskodó ifjuság ellen.

Hadviselésnek nevezük pedig a tényt azért, mert a kitörés előtt még jóval a ministerium a katonai hatósággal értekezésbe akarta magát tenni.

Azonban a ministerium küldöttit a katonaság a parancsnok vezérhez jutni nem engedte.

Perczel Mór Hajnik Pál s Buda városa kapitánya erről bizonyosságot fognak tenni.

Egy Lippe nevű hadnagy, Perczel és Hajnikéknek, kik az esemény után újra megkisérték Ledererhez juthatni, katonáival bajonettel állott előbök. Itte tehát a kérdés világosan áll. A budai katonai parancsnokság még folyvást nem áll a magyar ministerium hatósága alatt.

És pedig millyen nagyokat isznak falukon a híres független ministerium kedves egességére!

Visszatérve felállított themánkra. Ha a ministerium azt hiszi, hogy Lederert mégis csak nem kellene a katonai parancsnokságtól felmenteni, akkor táblabírói tedd ide, tedd oda politicat követ, ha pedig szeretné letenni, de arra vár, mig mások más uton lépnek fel, akkor a független ministertum nem egyéb, mint a jobbról balró jövő revolutionalis tényeknek gépies protokolisátora.

Május 12.

Ma reggel 9 órakor a museum terén négyülés tartatott. Tárgya volt a szerdai vérengzés teteseinek nyomozására kirendelt vegyes bizottmányt felszólítani, hogy kebelébe a fiatalság közül is vegyen fel némelleyeket. Az ez iránti indítványt Petőfi tette meg, s a küldöttség kinevezetvén, a gyűlésnek vége lett. Egy polgártárs ugyan szerette volna a zsidóügyet szőnyegre hozni, de a tömeg sokkal okosabb volt a szónoknál, mintsem illy időkben, illy kényes tárgyakról hallani is akart volna és szétoszlott, megbuktatván egy készült beszédnek az ő ékesen szólhatását.

A négyülésből kinevezett küldöttség Budára ment, a nyomozó bizottmánynak küldői kívánatát bejelenteni, hol el is fogadtatván. Nyári indítványára előbb Vasvári és Vidács, később — mint hogy ezek jelen nem voltak — Lauka és Ková-

nyi polgártársaink nevezettek ki a vegyes bizottmány kiegészítő tagjait.

Ezzel a bizottmány munkálódását megkezde.

Szeretnők tudni, kinek tanácsa és befolyására tartatnak e nyomora bízóság ülései Budán? és miért nem tartatnak Pesten?

Tán azért ott, mert az volt a történet színhe-lye? hisz ekkor még jobb lett volna a megszökött Léderer ebédli terében, vagy éppen a György téren tartani az üléseket, hol a vérpatakok által összegombolyított por-labdák megvizsgálására óculata revisiókat tétetni könyvszerűleg lehetett volna, s hol a localis memoria a bűnösök sziveik meglörödöttékké és bünbánókká tette volna!

Vagy tán azért, mert az oroszva gyilkoló bér-szolgák és ezeknek zsoldos vezetők ott laknak!

Vagy azért, hogy a nyilvános ülésekre men-től kevesebb ember menjen?

Bizony bizony, aligha ez utolsó az igazi ok, mit hinni azon körülmény is ösztönöz, hogy a bi-zottmánynak, munkálódása helyeül a néhai hely-tartó tanács ülési terme mutattatott ki, mellynek bureaucraticus szük kebele, a bírakon kívül alig fogadhat be 40 embert, úgy hogy a roppant számban megjelent hallgatóság a teremen kívül, s az udvarra szorult, s végre türelem vesztvekiáltá: „Ie az udvarra.“ És csendesülni nem akart.

Ez használt. A bizottmány nom ment ugyan az udvarra, — ez absurdum is — hanem az ország-ház nagy termébe költözött át, hol a tanuvallo-mások s orvosi láttelek felolvasása folytatott, s a hallgató közönség felszólítottatott, hogy kinek a történetkről valami határozott tudomása volna, azt bejelentse. Ezen felszólításra magokat többem fel-iratták, mire a gyűlés elosztott. Folytatása hol-napi 9 órakor leend.

Ha ohajtásunk a bizottmány üléseinek pestroi áttétetéséülileteleg nem teljesülne, felszólítjuk: az országos terem czélszerűn rendeztessék. A bi-rák ne üljenek — mint ma — a terem egyik szög-letében, hol Rottenbiller, ki a bécsi csokoláskor ugyan csak tudott kiáltani, oly lassan olvasá azo-kat a tanuvallo-másokat, mint s szűz leány az első szerelmcs levelet, mintha szégyenlette volna hang-ját hallatni, mellyet szerdán este egy királyságért sem lehetett volna sehol hallani. Legyen az asztal a terem közepén, korlátokkal ellátva, legyen kü-lön padja a vádlottaknak, és külön a tanuknak.

Csináljatok uraim egy kis rendet, mert a mai eljárás csupa comoedia volt.

Még azon gyönyörű táblabirói indítvány is tétett, hogy a tanuk vallomásaikat írásban ad-ják be, s az is elhatározatott, hogy egyenként fognak majd a mellékteremből előhivatni.

Polgártársak! ne tegyétek magatokat nevet-ségessé, hanem olvassátok meg egy francia es-küdtzéki perfolyamot, s rendezzék magatokat a szerint.

A dolgok mai menete mellett még igaz jogo-tok sincs a hallgatóságot csendre inteni, melly pedig a törvényszék méltóságának és üdvös eljá-rásának első feltétele.

Az ügy roppant fontosságu s legcsekélyebb részleteiben figyelmet érdemel, azért kívánatos, hogy a nyomozás menetére mentől nagyobb szá-mu hallgatóság figyeljen, mi hisszük, hogyha e komaly tárgy a bíraktól, illő komoly megfonto-lással vételik fel s oldatik meg, a hallgatóság is érteni fogja köteleességét, s rokon és ellenszen-veinek, mellyeket a különböző feleletekre válto-

gaiva érezni fog, — ura leend, s azokat a tetszés vagy nem tetszés kitérő hangjaiba átmenni nom engedendí.

Még egyszer szólitunk fel uraim! jöjjetek Pestre a redouteterembe.

Csernátóni.

A népgyűlés által kinevezett küldöttség elő-adta a ministeriumnak azon pontokat, mellyek elő-terjesztésével megbizottat.

A ministerium felelete:

Az 1ső pontra nézve, miszerint az országgyű-lés a legrövidebb idő alatt összehivassék.

A ministerium ezt a nélkül is megleendi, ha föl nem szólitottuk volna is.

A 2ik és 3ik pontra nézve, miszerint a Léde-rer fölött vizsgáló bizottságba az ifjak közül is választassanak tagok, s azon katonák, kik majus 10kén ártatlan vért ontottak, a legszigorúbban büntetessenek:

A ministerium által az intézkedések meg fog-nak tétetni.

A népgyűlés által a ministeriumhoz kinevezett küldöttség.

Az első, felelelős, független, magyar (was noch?) ministeriumnak tapintatszégénysége va-lóban óriási.

Majdnem kétkedni kezdünk, valjon ezen kor-mány tagjai voltak-e a régi ellenzék championjai, reitenthetellen és végig hü bajnokai, kiknek ne-vét éljenek közt említe a haza, kiknek képeit pél-dényul mutatá föl gyermekének az atya, így szól-ván: ilyen ember légy fia!

És majdnem hinni kezdjük, hogy az „Ezer egy“ éjszaka arab mesében előforduló rosz szellemek bureaucraticus utódai vették magukra eddigi pár-tunk vezéreinek alakjait, hogy nevök népszerű-ségét megbuktatva, előbbi szolgálókat ültethessék a hatalomra.

És hárcsak lenne gyermekí, vagy jó katholi-cus keresztényi hitünk, hogy mesékben hihet-nnk!

Csak egyetlen lépést, egyetlen mozdulatot sze-retnénk látni, a kényesebb körülmények közti kor-mányi intézkedésekben, melly teljes tapintatot, in-gadozatlan határozottságot tüntetne ki, csak egyetlen rendeletcskét, mellyből a félenkségszemmeresztő daemona s a bizonytalanság habozó szelleme ki ne kancsintgatna, melly mint a zsidóügy, nem mind-két felet, de csak egyiket is kielégített volna.

E bizonytalanság és határozatlanság volt oka minden eddigi zavarainknak, a függetlenségnek papiro maradása volt oka, hogy a zavarok elha-rapództak és maiglan is terjeszkednek; e bizony-talanság és határozatlanság volt oka, hogy a macs-kazenék ellen a ministerium mindjárt elejente, mi-dön még napirendüekké nem váltak, akadályozó-lag fel nem lépett, nem rendelkezett.

Érzette hogy hibázott; s midön e hibáját érzé, örvendve fülelt a macskazene hangjaira, remény-teljesen morogván maga elébe: „Tán mé is le-mondanak ezek a gazemberek“ s a divatos sere-nadok meggátlására annyival kevésbé tett lépé-

sket, mert félt, hogyha a régi rendszer omberei el-beni demonstratiók akadályozójául lép föl, nép-szerűségének még megmaradt részét is eljásza, s maga is — macskazenét kap.

És midön így gondolkozott, remegésében el-feledé intézkedni az iránt, hogy e serenadoknak vége komolylyá ne változzék.

Ezen félenkségből eredi mulasztás, ezen jobb-ra és balra hintázás volt eredeti szerző oka a tegnapelőtti véres eseménynek.

És mit tesz a kormány másnap reggelen? Pla-catokat függesztet ki, mellyek a rottenbillerség-nek (barázdabillegetőség) leggyönyörűbb példá-nyai.

Simogatja a megsértett népet, czirókálja a sér-ű katonaságot, megczibálja a fiatalságot s meg-ránczigálja a katonai kart és — zu guter letzt — megszidja a sajtót!

Neked is egy darab czukor, ennek is egy da-rabocska, neked is egy kis nyakleves, de ne bu-sulj, mert ez is kap! Így tesz a ministerium, s el-éneklí rá:

„Nem vagyok oka semminek, semminek,

A sajtó az oka mindennek, mindennek.“

Midön Guizot valamiért megtámadtatott — mi majdnem naponként történt — a világért sem védé magát, hanem ő rohant megtámadójára. — Néha sikerült ugyan megrémíteni ellenét, de más-kor borzasztó vágásokat kapott.

Így tesz a felelős magyar ministerium is, azon különbséggel, hogy rendeletei és placatai nem Gui-zoti tartalomdus rövidségűek, de annál bőbeszé-dűbb ürességűek.

Megrója a macskazenét csinálókat, s bár 4 nap óta minden este hall hasonló serenadokról, egy jotát sem szólott irántok.

Megszidja a sajtót, ki a nyilvánosság ezen ha-talmas terét legkevesebbé használja, bár azt leg-inkább szükségli.

Kötelelsségmulasztással vádolja a lapokat azon testület, melly a megtestesült mulasztás maga, melly intő szözatokra nem hallgat, oly tárgyakat mellöz hallgatással, mellyekre fel nem szóla-lni bün.

Készíté pedig ezen placatot tegnap reggel, mi-dön a kiömlött vér iránti roppant felelősségnek érzete megdöbenté, midön a mulasztás öntudata elsáppasztá, midön kibuvó rést keresett, és — nem talált.

Minister urak! a statusférfiak sokat tanulhat-nak ugyan Guizottól, de e mentségi rendszer őt Angliába kergeté!

Fájdalommal kell látnunk, hogy pártunk, — mellynek eleinte annyi ellene volt — naponként gyarapodik; fájdalommal mondom, mert mig az önnökkelí elégületlenséget kevesünkben, az önök iránti bizalmat pedig majd nom átalánosnak láttuk, azt gondoltuk, hogy tán pessimisták va-gyunk, kik a ministerium intézkedéseit feketés-sárga szemüveg n átnézzük, azt gondoltuk, hogy tán mi csalódnak; de most, midön a bizalom em-bereit önöktől távozni, s felénk közeledni látjuk, midön az elégületlenség nemcsak mienk keves-ké, hanem egy hatalmas párté, melly akként erő-södik, a mint az önöké gyengül, szomoruan kez-dünk meggyözdödni arról, hogy mi nem pessimista szemüvegen néztük és nézzük önök eljárását, és nem is csalódtunk, midön ellenzékékp léptünk fel, de elégületlenségre valóban okunk és jogunk volt, és van.

Ezt fájdalommal mondjuk, mert — árva lelkünkre mondjuk — inkább szeretnők gyenge szavainkat önk védelmére, mint megtámadására emelni. Csernátóni.

A budapesti nyomdászok folyamodást nyújtottak be a ministeriumhoz, melyben kijelentik, hogy ha kívánatainknak (10 orai munka idő, s dijaiknak ezer betűtől 2 kr. fölemelése stb.) hétfőig elég nem tétetik, dolgozni megszűnnek, s a sajtó működése fennakad. Kívánatos, hogy a nyomda tulajdonosok, munkásaik kívánatait figyelembe véve a közingerültséget melly a sajtó működésének fenntartására által születne, elfordítani igyekezzenek.

Pest, május 11.

Valóban a ministerium nagyon jól értelmezi a „független“ szót.

Azért független, mert bár a víz lefelé folyik, ő felfelé úszik, ha kedve úgy tartja.

Persze osztán, ha belefut is, az ő gondja.

Tegnap Budán magyar polgárok gyilkoltattak s sebesítették.

S ki miatt és kiért? Báró Lédererért.

Báró Léderer jó hazafi. Fizetésünket nem is azért fogadja el, hogy nekünk, hanem hogy honának, osztrákföldnek használjon.

B. Léderer szerény hivatalnok. József nádor halálakor capriciozta magát, hogy a díszmenetben neki kell legelől menni, mert — ugymond — azzal katonai állásának tartozik. Mások úgy látták, hogy az országbiró az elsőség, s a díszmenet elmaradt.

B. Léderer ismeri kötelességét, mellyel hazájának tartozik, s nem is engedelmességet ad a ministeriumnak, míg Bécsből utasítást nem kapott.

B. Léderer szeplőtlen jellemű katona. 60 éves katonai becsületére állítja minap, hogy a budai fegyvertárban egy darab használható fegyver sincs; a ministerium ugyan, igaz, hogy talált vagy tizezeret, no de a báró rövidlátó lehet, aztán tizezer darab fegyver, valamelyik zugba belökte, igen apró valami.

B. Léderer mint a berlichingí Göcz óriás erejű karja, csoukult másika mellett, féltékeny s korlátlan hatalommal gyakorlta a nádornak szánt főparancsnoki jogokat.

És ezen embert mind eddig megtartá helyén botránykölül a ministerium, sőt közelebb ezen ember miatt magyar vér folyt.

A nép ha nem szereti hivatalnokát, nyelve, a sajtó által szól, s megvárja annak bocsületétől, hogy leköszön.

S ha ez nem történik, oda viszi a dolgot, hova vették a bécsi polgármester Czapkával, hanem ilyenkor a ministerium szokta ketté vágni a dolgot. Léderer ellen igen sok mondatott már sajtó útján.

De az érdemes báró arról bizonyosan semmit sem tudott, s le sem köszönt.

A ministeriumnak pedig nagy kedve lett volna elébb megantichambrioztatni a meghunyászo-

dott tisztelkedni menő német hőst, a csak aztán kötni talpára az obsitot.

Ámde a nép nem várakozott, s Léderernek macskazenét adott.

Oka igen egyszerű volt.

A vitéz báró bizonyosan nem olvasta a magyar lapokat, s csupa félreértésből nem resignált, legalább a közönség így vette.

Kívánta hát a nép élősztóval tudtára adni hajlamát, s derék tömegben indult el, hogy ő excija füle bedugása által ezen demonstratiót félre ne egy könnyen érthesse.

Hanem kisült, hogy a derék parancsnok előtt nem voltak ezen hajlamok teljesen idegenek, mert a lesből előugratván a nagylovu németek, sok ártatlant levágtak, a nagynémetű lovak pedig sokakat eltapostak.

S ez volt viszhangja a tegnapi macskazenének.

Hacsak rá nem fogják, hogy a lovakat és a németeket a zene bájos hangjai ragadták el.

S mi történik erre?

A ministerium proclamatiót bocsát, s sajtóhoz utasít, helytelenítvén e tullépést.

Uraim! minister urak! hát mit tegyen az ember, ha önk szemőket a betű előtt behunyják, s füloket a szavak előtt bedugják?

Önök mondják, hogy ez nem szabad országba való? Valljon szabad e országunk, míg fegyveres ereje egy idegen zsarnok rendszerhez csökönyösödött német ember parancsnoksága alatt áll?

A ministerium legnagyobb kincse a népszerűség.

S ebben csakugyan annyira elbizza magát, mintha a „függetlenség“ mellett ez is törvényben állana.

Egészen megfélekedzik, hogy Budán magyar polgárok, Lombardföldön szabad olaszok mészárlása önkatonáink által önköltségünkön, akkor, midőn Pozsony vidékein, zsidó s keresztyén raboltatik, Ujvidéken magyar rokonuk s nemzetiességünk gyilkoltatnak — nem igen éleszti a sympathiát.

És széles jó kedvében e népszerűséggel amalgamazza még az özönvizelőtti bécsi magyar-német amphibiumokat is. Megerősítése napján kérte meg Szentiványit, hogy Zsedényi becsületességét tegye kérdésbe, s a megégetett és kipelengérezett nevű ember mellett két minister tartott szörnyű hévvel apologiát. Perse Madarász követ az aranyport két szóval lefujta, s alatta világos volt a suvia.

És most Lédererért újra kitevé magát a közvélemény előtt, sőt szavainak erejével támogatja e zsoldos osztrák szolgát.

S épen ezért mondom, hogy a ministerium vizellenébe uszik.

Egy szegény ember rossz komplementje megsérti önk tekintélyét, s midőn Léderer fricskát és fittyet hány önknek, még megtiszteltetésnek veszik. —

Bizony önk sokkal hamarabb feledik sympathiaikat s antipathiaikat, mint a nép.

Az illy legyezgetés nem nagy sikerre vezet.

Zsedényi és Léderer kedveltebbek tán, mióta önök lettek prokátoraik? Vagy önk tekintélye s kegyelmességének oltára füstöl gazdagabb tömjénnel?

Nem tudnám.

Önök Don Quichotte szerepét vették át, ki

Dulciné bajnokává szegődött s mindennel lándsát tört, ki annak legszebb voltát elismerni vonakodott.

Veszedelemcs az illy szemeten szedett emberekhez dörgölődni.

A pehely mindjárt meglátszik a fényes posztón s szürkév teszi azt, kikéfélni pedig igen nehéz, a ztán a szürke posztó katonai nyelven — quittirt.

Némely gyanusító még azt mondhatná, hogy a ministerium egy arriere-garde összeszedésén dolgozik, melly netaláni visszanyomatása esetében pártot ne üssön ellene.

En legjobban tudom becsülni az őskor ama nagy vezérét, ki csata előtt táborát felégettető, s a hidat lerontatá, hogy a visszavonulást tényleg lehetlenné tegye.

Őn pedig Herr excellenz baron Léderer, mint-hogy Magyarország nem Osztrákország, s mint-hogy mi már ön osztrák hűségével becégedtünk; mondjon búcsut nekünk valahára.

Olvassa ön el a diable boiteux-t, majd megtalálja mit mond a candidatus a sánta ördögnek: menj ki, vagy kilöklek.

Menjen ön baronatusába, hol önt felszabaduló jobbágyai örömköny s hozsánna közt fogadandják. —

Vagy menjen ön az olaszok ellen. Azon nagy sasnak ugyis, melly olaszföldet benyelni akarja, két fej kell — egyik már megvan — ön nagyon jól illend Radeczkihez. Adieu.

Csider Károly.

Kecskemétről írják.

Itt is macskazene. —

Allah nagy és hatalmas! megbünteti a hitelenciket, és megvigasztalja a hívőket.

Mondja az Alkorán.

Mikoron irnának 1848ban 9ik majusban: Este összegyülekezett a népség a budai három lófarku Basának az ő kovártélya előtt.

Jött pediglen a népség a Basának az ő tisztelére a mint illik.

De a Janicsárok és Spáhik a hitetlen pogánynak a parancsolatjára leshelyeikből előrohauván, az igazhitűeket kegyetlenül megdézsmáltak.

Ez történt Budán 1848ban Majus 9kén este.

Én vagyok az erős bosszúálló Isten . . . ki meglátogatom az atyáknak álnokságait a fiakban.

Ezt mondja a biblia.

Polgártársak! 1848ban 9dik majusban este, a mi barátaink — atyánkfiai, a kecskeméti fiatalság —

ős Budavár mindenható commandánsa édes fiának Báró Lederer udonat uj ezredesnek — kinek legelső gondja volt hivatala átvételével magát collisióba tenni a polgársággal — egy csinos macskazenét rendelteneztek.

Ez történt Kecskeméten 1848ban Majus 9kén este. —

Lederer II. Miau! miau! —

Tagadjátok-e még a szellemek hatalmát?

Nagy szombathból írják.

Hittétek-e marcius 15ke gyermekei, hogy e nagy nap utánis legyenek nálunk basák kik a Dzsinn-

giskhán kormány rendszer megtörése után is alárendeltjeiken tovább is zsarnokoskodjanak — ezt nem hitték ugy-e? Pedig vannak nálunk most is különféle rendű olyan basácskák, kiknek sehogy sem fér az fejükbe, hogy az ő hatalmuknak is csakugyan ütött az óra. Ezen apró basák egy nemét ismertem meg, s gyalázatos önviseletüket.

Ezek szintugy mint a török basák hosszú kaptánt s övet viselnek, — kár hogy övük igen alkalmas arra, hogy azt derekuk helyett két arasszal felebb köthethetők — az öv rendszeren veres mint a szabadsághőhéri hivatalnak jele. Ilyen basák sok helyen a papnöveldek előjárói; — a ki nem üti a zsidót, ne értse magára. — Hogy álitásomat igazoljam, tényeket hozok fel, mellyek hallatára az ember nem tudja, boszankodjék-e, vagy nevesse némelly sehogysen tisztelhető urak vakságát, kik még most is a régi ösvényen vélnek haladhatni.

A n.-szombati papnöveldei lelkes polgártársainknak értésére esvén mozgalmaink s azok üdvös eredménye, ők is rokonszónvük, és hon szabadságszeretetük jeléül feltűzték melleikre a jelt melly alatt a megváltás nagy munkája végbement, De némelly előjárók által — daczára annak, hogy volt igazgatójuk Szemes s egyik főnökük Horvát Endre derék polgártársaink e tettüket helyeslék — e győzelmi jel viselésétől eltiltattak; sőt miután a lelkes fiatalok e tilalom ellenére sem tették le a kokárdát, lelkészük Homoki azt erőszakkal letépte sokak melléről, s azt mondá; hogy e jelenben a nép megbotránkozik, s hogy az, ki kokárdát visel nem papnak, de még bakancsosnak sem való. — Bizon Homoki uram nem is adunk mi egy becsületes bakát 100 olyan setétben sivitó kúvik madárért, mint kegyelmed. — Más alkalommal az igazgatói helyettük Viber József, az egybegyűlt fiatalságot intette, ne viselne kokárdát, mert mint mondá nekik az utáztatásban utolsóknak kell lenniük. Elhiszük drága Viber uram hogy ha kegyed a kokárdát feltűzné csupa majomságból, vagy talán kényszerűségből tenné azt, de arról is meg vagyok győződve hogy a lelkes fiatal papok ezt tiszta rokonszenvből tették. Továbbá figyelmeztetem ön, hogy ha azon néhány megkövesült lőt növendéket, — kik nyiltán kimondanak azt, bár csak jöne az Orosz hogy megtanítsa a gaz magyar fajt, elég alávalók — s ezek elveit a magyarok előtt pártolja, könnyen megeshetik hogy elküldjék önt Sziberiába hermelint fogni a császár számára.

Még egyet polgárok — a legdicsebbet. Ezen fentebb nevezett nagyságos Viber ur nem szívelhette azt hogy a szabad szellem a növeldeben mind inkább terjed, azért a hírlapokra mint e gonosz szellem terjesztőire anathemat mondott, s azokat a növeldekből kizárandóknak indítványozta, tán még a B. P. H. sem vevé ki!? „Uram bocsás meg nékie, mert nem tudja mit cselekszik.“ Mintha bizon

az ördög a szabadság sz. lelken győzedelmeskedhetnék.

Ezekre elmondhatjuk, auch schöne Geschichte! Felhivom a cultusminister urat, fordítson egy kis figyelmet a papnöveldekre is, s tisztítsa meg ezeket az illy antidiluvianus szeméttől, mert ha ezt soká halasztja, megeshetik, hogy a növendékek a mi egyetemieink példájára magok veszik elő a rostát, és nem nagy csoda lesz, ha a bizalom csökkenni fog.

Bilkei Jenő.

Az angol „Telegraph“ című lap „status koldusok és éhenhaló szegények“ nevezet alatt következő párisi levelet közöl:

„Sir. A Times borzasztó zajt ütött azon pénz összegek felett, mellyek a párisi szegények felségelésére fordítottak. Ugy látszik, hogy valami különösnek találja, ha az, ki alkalmas is akar is dolgozni, munkával és tápszerrel láttatik el, de azon milliókról, mellyek az udvartkörnyezőkre vesztegettetnek, soha egy szót sem szól. Az aristocratiai Angliában, a királynő férje, az özvegy királynő, k. herceg, herceg, gróf stb. le az egyszerű squire-ig mind feltalálhatók, a status koldusok névsorának hasábjain. A Times azt mondja, hogy az éhhalállal küzdő falusi szegények, az utcákon fedél és kenyér nélkül lézengő koldusok most mellőzhetetnek, elég, hogy a status szegényei kényelemmel töltik napjaikat és éjeiket. Ezek nem ugyan saját szavai, de szavainak értelme erre megy ki.

Ez okból kívánom én önmek, s az angol népnek figyelmét felhívni. London 200 ezer dolgos egyéneire, kiknek egy harmada rendszeres munkában egy harmada fél munkában, s egy harmada tökéletesen dolog nélkül van, s az éhhalállal küzd.

Emlékeztetni akarom a közönséget arra, hogy ezen szegények diatája naponként 12 lat kenyér s 1 egy fél messzely vízből áll, mellyhez hetenkint 6 lat szalonnát számíthatni.

Ezen homeopathicus rendszer következménye az, hogy azon emberek, kik Victoria királynéhoz, rang és gazdagságot kivéve, e földön is mindenben egyenlők, a más világon pedig tán még előbb valók, az isten képeére teremelés satyrájára, mint éhes farkasok csnek a rohadt csontdaraboknak.

Térjünk most a statuskoldusokra, kikre egyéb iránt a koldusnévvel nem igen találós, mert ők nem szegények, sőt nagy birtokoknak, kik nyugdíjaktól nem függenek, s mégis, daczára a britt aristocratiára ragasztott „tiszteletre méltó szelleműség“ epithetonnak elég kislelkűek azon nyugdíjak után kapaszkodni.

Lássunk csak némellyeket:

Ő felsége a királyné étel és italra kap	63,000ft. st.
Ugyanaz zsebpénzül	60,000 —
Albert hg, mint királyi férj	30,000 —
Ugyanaz mint colonel és tábornagy	8,000 —
Adél özvegy királyné	100,000 —
A királyné lovászai és kocsissaira	13,000 —
Ugyanaz szakácsaira	700 —
Irland helytartója	20,000 —
Lord Bexley (mivel cancellarságra alkalmatlan volt	3,000 —
Graston hg (mivel egyik öcse I. Károly természetes fia volt	11,946 —
Lord Glenigl (hogy peeri méltóságát feltarthassa)	2,000 —
Ilyenek vannak még akár hányan.	
(Az ember szinte azt gondolná, hogy ez a polgártárs Magyarországra irt satyrát.)	

MAGYAR

BETŰSZEDŐK!

LUKÁCS LÁSZLÓNÁL,
a Beimelféle könyvnyomda hasonbérldőjénél 10 — 15 gyors magyar szedők állandó foglalatosságot kaphatnak.

Pesten, maj. 4kén 1848. (9)

(2)
Megjelent s Kilian és társánál egy ezüst huszarsával kapható:

„Magyarország 1848“ban.

Irtá

Elefánty Ferencz.

(15)

(1)

Nyári lakok.

Kilencz szobával, két konyhával istálló és kocsi-szinnel, egészben vagy részletesen kiadandók Budán Krisztinaváros kék golyócszában 286 sz.

(21)

Megjelenik e lap **minden nap este**. Előfizethetni e lapra Pesten a Beimel-féle nyomdában (Al-Dunator Piaristák épülete) és Emich Gusztáv könyvkereskedésében. — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM ÁRA 3 kr. pp.**